

SKAUTSKÝ

Oddílový obežník č.

1986

X ročník

Český a slovenský exilový skauting

Oddíl Dr. Velena Fanderlika

Takhle vypadala podle kresby Kulišáka jedna z věží, v nichž se nacházelo skladiště omamných jedů. Nebojte se, už tam znovu nepůjdeme. Příští schůzka v neděli

11. května

nebude tak namáhavá. Sejdeme se normálně v 10 hodin v klubovně a zůstaneme v jejím okolí. Venku budeme ovšem v každém případě! Řada nováčků nezná naše tradiční „hutututu“, nevědí, co jsou bobříky atd. Musíme jim to na schůzce předvést! A jiné věci. Tentokrát se nic nebude vařit, každý se stará o svůj žaludek sám, k dispozici bude pouze čaj.

Důležité upozornění: neberte si na sebe žádné „fajnové“ věci, při činnosti venku se neubráníme zašpinění. Bylo by také dobré mít nějaké tričko, aby bylo možno si v případě ohrožení svléknout skautskou košili.

Dnes končí další ročník naší soutěže. Všechna řešení musíte odevzdat na příští schůzce nebo písemně do týdne po ní. Pak se dozvíte, jaká je vaše odměna a jak k ní přijdete.

Při výpravě za drogami jste museli vyluštit „hudební“ šifru. Co říkáte tomuto klínovému písmu, které se nám dochovalo z doby kamenné?

Dvoudenní dubnová schůzka

se vydařila. Nejprve jsme v sobotu s uspokojením konstatovali, že zřícený strom těsně minul latrinu a naše stavba zůstala ušetřena. Hned jsme se dali do přípravy ohně, hoši kopali jámu na Setonův hrnec, v kuchyni se zatím pracovalo na úpravě kuřat /byla krásně zabalena do kopřiv a šťovíku/, Samson pracoval na terči pro lukostřelbu a vůbec vládl čilý ruch.

Když se pak rozhořel oheň, měli již všichni připravené klacky na hady a buřty. Všem chutnalo, ale Svaty Petr se rozhodl, že nás trochu pokropí. Museli jsme ustoupit do klubovny, ale náladu nám to nepokazilo. Zpívali jsme,

trochu si četli a sychravé počasí bylo jako stvořené pro lov bobříka odvahy. Na kutě se šlo až po půlnoci. A kuřata? Protože se nám nerozžhavily kameny, dostala ještě obal z alufólie a byla uvržena do ohně. Pokus se vydařil napůl: když jsme odstranili černou vrstvu, získali jsme docela požitavou hmotu.

Měli jsme dvě návštěvy: především se na nás přišel podívat bývalý člen oddílu Dany, kterému jsme hned blahopřáli k narozeninám. A pak s námi seděla jedna německá učitelka. Zpívala s námi české písničky, hrála českou hru!

Místy jsme úplně zapomínali, že mezi nás nepatří.

Druhý den byl budíček trochu později, než jsme zvyklí z tábora. Když dorazily „nepřenocující“ posily, dopravili jsme se auty na okraj pralesa /několik odvážlivců jelo s Kosem, který vlastnil 12 dní starý řidičský průkaz/. Odtamtud se vydaly dvě výpravy najít doupata dodavatelů nové drogy. Z mapových záznamů obou skupin si lze učinit jen

slabou představu o dramatickém průběhu podniku. Boj s azimutem, blátem a jinými hrůzami způsobil, že na smluvené místo dorazily obě skupiny sice skoro stejně, ale již po odletu helikoptér, které je měly dopravit zpět do civilizace. Po krátkém odpočinku nezbylo tedy nic jiného než se vydat na cestu zpět opět „po svých“. Úkol byl ale splněn - obě místa vypátrána a zakreslena, také vzorky rostlin obě výpravy nasbíraly. Vědecké laboratoře nyní intenzivně pracují na jejich rozboru. A kolik se ušlo? Podle vámi zakreslené mapy urazily obě skupiny stejnou trasu - 8,5 km. Spíše to ale bylo víc, pokud jste se často vraceli. K tomu si přičtete 4,5 km zpáteční cesty /jen pro zajímavost:

kdybyste šli nejkratší cestou, byla by první část až na louku dlouhá asi 5 km/.

U klubovny již čekali na vyčerpané ale vítězné průzkumníky rodiče.

Louděx

Proč se nemá kroužek dělat jako brambor,
proč se má dělat aspoň jako koláč

To byla veselá škola. To se tam žáci rychle učili! A jak tam bylo čisto, když školník chrobák po každé hodině uklízel!

A jak se rychle pokračovalo! Hned, jakmile se žáci naučili dělat rovné čáry, řekl Pytlík, že začnou dělat kroužky. Ale ať si pro ten slavný den děti nic nenosí

do školy k jídlu, že jim něco dobrého dá Pytlík sám. Jej, to se děti těšily. Některé ráno ani nesnídaly, jen aby jim to Pytlíkovo papáníčko dobře chutnalo.

Zase každý dostal lístek kopretiny a celou první hodinu se kreslily kroužky. Jakmile byli žáci hotovi, odevzdali své lístky.

"Pro pána krále!" volal Pytlík, "tohle že mají být nějaké kruhy? To je přece opravdová hrbolatá šiška, kterýpak nešika to dělal? Tyto kruhy zase vypadají jako brambory a tohle, ať mne husa sní, to je zase kruh jako bačkora, jediné tenhle kružek je tak trochu do kulata, ale i ten vypadá jako chlebová placka."

Tak, málo naplat, já jsem se rozhodl, že podle toho, co jste nakreslili, bude vypadat to, co vám dám na přestávku k papáníčku."

Nyní dal Pytlík k velikému překvapení těm, kteří namalovali kruhy jako brambory, syrové brambory, jinému zase dal podle jeho kruhů šišku a tomu nejhoršímu dal bačkoru.

Nu, někteří broučci se tomu smáli, jiní, hloupí, plakali, ale těm, kteří plakali, dal kousek svého papáníčka brouček, kterému se podařily kruhy jako chlebová placka.

Najedení, to se rozumí, nebyli, ale Pytlík slíbil, že jim dá něco v příští přestávce. To se hned všichni snažili, aby dostali něco lepšího k jídlu, ale přece jen to nedotáhli dál než na brambory a jednu chlebovou placku. Aspoň že nebyla na přestávku žádná šiška nebo bačkora. A pak, těm bramborovým dal Pytlík tentokrát už brambory pečené, aby mu, pro pána krále, někdo do oběda neumřel hladu.

"To jsme zvědaví, co nám Pytlík dá po této hodině," říkali si broučci. Ale po této hodině už jim Pytlík nic nerozdával. Jen se při kreslení podíval každému přes rameno, jak každý ty kroužky smolí, a vzkázal po Chrobákově ke všem broučkům doma, co má která maminka uvařit k obědu.

A protože to kreslení moc slavně nedopadlo, měli po téhle hodině kreslení skoro všichni doma k obědu jen brambory, a pouze dva měli něco lepšího, chlebové placky. Dokonce jednomu bramborovému musela maminka brambůrky rozmačkat, protože měl ty své kruhy opravdu jako rozmačkané brambory.

Ale, říkám vám, pořád to bylo lepší, než kdyby měl někdo k obědu smaženou bačkoru.

Když se však chce, všechno se daří, a následujícího dne to šlo již opravdu lépe. Žáci už tu a tam nakreslili kroužek jako švestkový knedlík, nebo dokonce jako koláč. To už si potom u oběda dost pochutnali, ale přesto se snažili dál, protože ten, kdo udělá opravdu pěkný, kulatý kruh, ten měl slíbeného pěkného, čokoládového indiánka s nejlepším plněním.

Ale musím vám hned říci, že až do konce této knížky nikdo takový kruh neudělal.

Předložky /něm. Verhältniswort nebo Präposition/ jsou neohebná slova /nemění své tvary/, která vyjadřují místo, čas, způsob, příčinu atd. Samostatně se v řeči nevyskytují, vždy jsou ve spojení s podstatnými jmény, přídavnými jmény, zájmeny nebo číslovkami. Některé předložky, říká se jim nevlastní, mohou mít podle smyslu i jiný význam než je předložkový /např. „místo do kina jsem šel spát“ je slovo místo předložkou, ve větě „místo bylo již obsazené“ zase podstatným jménem/.

K jednoduchým předložkám s, z, v a k přidáváme někdy pro lepší výslov-

nost přidává e /těžko by se vyslovovalo „v vodě“, proto říkáme „ve vodě“/; k připíná někdy u /ku podivu/. Také delší předložky /tzv. slabičné/, zakončené na souhlásku, připojují někdy pro lepší výslovnost e /beze zbytku, ode mne apod./. Každá předložka se pojí s určitým pádem /2., 3., 4., 6. nebo 7./. Některé se mohou podle významu pojit se dvěma různými pády / např. na stole, na stůl/.

Najděte v dnešním povídání o brouku Pytlíkovi všechny předložky a seřadte je podle toho, s kterým pádem v textu stojí. Může-li některá z nich mít i jiné spojení, napište ten další pád k ní do závorky.

Na jedné z minulých schůzek jsme hráli s děvčaty následující hru /upřímně řečeno, bez velkého úspěchu/. Každý si namaluje čtverec s 25 políčky a pak se popořadě říkají různá písmena, která si hráči zapisují do políček podle vlastního uvážení. Když jsou všechna okénka plná, snaží se každý nalézt v síti písmen co nejvíce slov. Vezmete si nějaké písmeno, pak přejdete do libovolného sousedního čtverečku /pouze přes společnou stranu, přes roh se nesmí/, pak do dalšího atd. Vpravo vidíte záznam jednoho z hráčů - najděte alespoň 20 podstatných jmen /jednotné či množné číslo v 1. pádě/ popsáním způsobem!

B	I	Č	K	O
A	B	E	A	S
S	A	R	T	T
E	M	A	P	O
Ř	O	T	A	H

Třetím úkolem se opět vracíme k předložkám. Napište souvislé povídání o 10 větách, v němž nebude ani jedna předložka!

Sukulenty

Dnes si v krátkosti povíme něco o rodu Kalanchoe. Je známo již více než 200 druhů, které rostou většinou na Madagaskaru a v Africe. Mají nejrůznější formu, od podobných sukulentů /např. Cotyledon/ je rozeznáte při květu: mají všechno čtyřikrát.

Kalanchoe daigremontiana

Kalanchoe tomentosa

Některé Kalanchoe mají zajímavý způsob množení: na okraji listů se utvoří dva malé lístečky, těm pak narostou kořínky a takto připravená rostlinka po opadnutí začíná okamžitě růst dál. Sem patří např. všeobecně známá Kalanchoe daigremontiana /mají zřejmě Krupkovi a Štěně/ nebo Kalanchoe rauhi, která dostala jméno po heidelberském profesorovi botaniky, autoru výborné knihy „Die grossartige Welt der Sukkulente“.

Kalanchoe rhombopilosa, kterou má v opatrování Děnda, je zase známá tím, že při sebemenším dotyku jí padají listy, které na zemi velmi snadno zakořenují.

Není známo, u koho skončila Kalanchoe tomentosa /snad v Lucembursku?/. Je to krásná rostlina, celá chlupatá, jakoby z filcu.

Pěstování Kalanchoí je celkem snadné. Ty nechlupaté můžete mít přes léto venku, v zimě je nejlepší teplota kolem 15°. V květináčích máme obyčejnou květinovou hlínu, ke které je dobré přidat trochu písku /lepší propustnost vody/. Přes léto zaléváme poměrně hodně.

Také u nás rostou některé sukulenty. Na příští schůzce si je ukážeme, máme je za klubovnou. Tam bychom si vůbec mohli založit malou skalku.